

Les campanes de la veïna parròquia de Sant Miquel i Sant Sebastià no tocaven a morts, però a la seu del PP valencià hi havia funeral. Vora les sis de la vesprada del 12 de maig, quan era convocada una reunió urgent de la direcció del partit, desenes de càrrecs i d'aspirants a càrrec van arremolinarse davant el número 102 del carrer de Quart. Tan sols feia quatre hores que s'havia sabut el desenllaç fatal: la sala penal del Tribunal Suprem espanyol reobria –per unanimitat– la causa contra el president valencià, Francisco Camps, pel que ja s'anomena *cas dels vestits*.

A la porta, Antonio Clemente, secretari general del partit des de l'octubre passat, quan Ricardo Costa va anar –a espentes i redolons– finestra avall. Clemente, farmacèutic de professió, és un home erecte, esprimatxat, amb rostre circumspecte; una d'aquelles persones que transmeten bonhomia. Malgrat tot, mai no es desempallegarà del seu posat d'enterrador. Allà el teniu, doncs, esperant l'arribada del cos de Camps.

A dins, hi acaba d'entrar el conseller d'Educació, Alejandro Font de Mora, que fa temps que abandonà la feina de forense, però no n'ha perdut els coneixements. També fa cara de pomes agres. Ha presenciat de ben a prop molts cadàvers, però cap de tan singular i encara tan calent. El forense Font de Mora ja espera a la sala de reunions.

El cotxe presidencial és a un parell de semàfors de la seu del PP quan, de sobte, irromp Arturo Torró, màxim referent del partit a Gandia (Safor). Empresari d'èxit, s'ha fet ric gràcies a la importació de taüts que després comercialitza ací. Només ell sap quants gandians són soterrats en caixes provinents de la Xina, el seu principal subministrador. A Torró, que és nervi pur, ja no li queden ungles –si de cas, les arrels–, i potser per això encara resulta més llampant la polsera amb la bandera espanyola que porta al puny dret. Una polsera que inevitablement recorda la de Ricardo Costa, l'últim mort polític per què va oficiar-se un funeral a la seu dels populars valencians. Tot just fa set mesos que el van soterrar precipitadament, a Costa. Abans, però, li van llevar de la butxaca el carnet de militant.

El silenci de l'entorn seria sepulcral si no fora pel xivarri que fan la setantena de periodistes destacats a la zona i pels crits

Francisco Camps, novament encausat pel cas dels vestits, poc abans de començar la tensa reunió de

Funeral de cos present

El 'cas dels vestits' retorna al Tribunal Superior de Justícia valencià perquè el Suprem hi ha observat indicis de delicte. Tanmateix, Francisco Camps continua fugint endavant. És l'estratègia suïcida d'un cadàver polític.

aïllats d'un grupet de ciutadans que han acudit a la crida telemàtica del Col·lectiu Contra la Corrupció. Exhibeixen unes pancartes de paper amb la cara de Camps al bell mig d'un senyal de prohibit. "No a la corrupció, Camps dimissió!", n'és el lema, i això criden de tant en tant. Uns pocs joves de les Noves Generacions i alguns directors generals temorosos de perdre el sou els repliquen amb un més que previsible "Camps president!".

L'esclat de la primavera ha dotat d'un verd elèctric els arbres del Botànic. L'ombra d'aquest torrent de vida es projecta sobre el carrer quan per fi arriba l'Audi negre fúnebre que transporta les restes de Francisco Enrique Camps Ortiz, quart president de l'era autonòmica de la Generalitat Valenciana. S'obren les

portes del davant i del darrere i l'escena provoca un *déjà vu* corprenedor, perquè Camps apareix escortat per Nuria Romeiral, secretària autonòmica de Comunicació, i per l'alcaldesa de València, Rita Barberà. El sandvitx recorda la visita de Camps al Tribunal Superior de Justícia valencià, ara fa un any, aquell 20 de maig fatídic en què el jutge instructor del cas, José Flors, va trobar més versemblant la versió del sastre José Tomás que no la del cap del Consell. El somriure d'orella a orella de Camps, el seu gest petrificat, únicament s'altera una mica quan s'adreça a la premsa: "Després us atendre", diu, i això sí que és notícia.

Com que el protocol és cabdal, Camps de seguida és rebut a la porta pel trident que integren Antonio Clemente i els al-

la junta directiva del PP. A la porta de la seu, tres desenes de persones van exigir-li la dimissió.

caldes de Castelló de la Plana i Alacant, Alberto Fabra —amb cara d'hereu— i Sonia Castedo. Tots entren a la sala, que és freda com mai. Amb prou feines si hi han assistit la meitat dels 175 membres de la junta directiva. De zaplanistes, per exemple, no n'hi ha: la direcció provincial alacantina ensuma de què va la cosa i no hi va, tot i les pressions que rep des de Madrid. No volen reviure el melodrama protagonitzat per Costa, quan van caldre dues reunions igualment urgents per a apartar-lo de la primera línia del partit. “No sé si allò que passà, passà i allò que no passà, no passà”, va llegir aleshores per a la posteritat el president de la Diputació d'Alacant, José Joaquín Ripoll, referent dels crítics amb Camps. Avui, per cert, Ripoll no està malalt ni té cap problema familiar, com han esbombat: l'endemà ell mateix explicarà que l'absència —i la dels seus— ha estat decidida “conscientment”. Les absències en els moments familiars més difícils s'entenen quan la relació ja és molt malmesa.

Espera tensa. Leticia López és l'espasa de Lluís Motes, ex-cap d'informatius de Televisió Valenciana que actualment dirigeix Ràdio 9. Resideixen en una casa ampla i rehabilitada, a 200 metres del Palau de la Generalitat, per si de cas els truquen. Ella, una periodista *made in* Canal 9, cobreix cada dia l'agenda de

Camps, incloent-hi moments tan complicats com aquest, quan toca dir *cohecho* per comptes del normatiu *suborn*. *Cohecho* és eteri i no sona tan fort... Per què caldria traduir-lo? Acompanyada de l'operador de càmera, s'arriben al bar de la cantonada i compren un parell de gelats. Fa oratge estival.

—Uf, per a llepar-se'n els dits!

Satisfeta d'haver triat aquest gust, la redactora pagada amb diners públics passarà més temps que ningú a la seu del PP valencià, com si en realitat es tractara de la guardaespalles del president. Una dedicació horària, val a dir-ho, inversament proporcional a l'atenció que la seua televisió presta a la nova imputació de Camps: a migdia, quan la notícia obria els informatius de totes les cadenes estatals, Canal 9 l'ha ventilada en 26 segons i de manera absolutament clandestina.

El moment de més activitat de Leticia López s'escau pocs minuts abans de concloure la reunió extraordinària. Els manifestants, que s'han multiplicat per tres, canten “on és Canal 9? On és Canal 9?”, i ella eleva el micròfon perquè es veja bé. Quan aquells comencen a etzibar “Manipuladors! Manipuladors!”, ella planta cara i els dedica paraules exaltades. Al seu costat, l'advocada general de la Generalitat, Isabel Villalonga, acaba d'exigir a un fotògraf que no publique cap fotografia en què ella hi aparega. “És

un abús, i jo no ho permet”, comenta. Entre els defensors de Camps que s'han atrinxerat a la porta de la seu —i que ara estan separats per un cordó policíac dels qui s'hi oposen— també hi ha la directora general d'Avaluació, Innovació i Qualitat Educativa, Auxiliadora Hernández, germana de la consellera d'Agricultura, Maritina Hernández. Jorge Bellver, regidor d'Urbanisme a València —encausat per un altre afer—, fins i tot acusa els manifestants de ser “els alliberats, el del sou assegurat”. A continuació, Bellver cantarà, botarà i ballarà al so del “¡Sois cuatro mataos!” Silvestre Senent, també regidor a València i president del PP de la ciutat, mira de calmar-lo.

“Joan sense Por”. Si temps enrere va citar Churchill i Ghandi, aquest 12 de maig —en obrir-se les portes i comparèixer davant la premsa— Camps va establir un símil entre ell i el protagonista del conte dels germans Grimm: “Com Joan sense Por, no tinc por de res, perquè no he de témer per res”, va proclamar. “Tot aquest procés és risible, no se sosté de cap manera”, va afegir, i fins i tot va arribar a assegurar que “els 45 milions d'espanyols saben que sóc una persona honrada”. “No he fet res”, va reiterar.

A mesura que es complica el procés judicial —ara retornarà al TSJ valencià, a les mans de José Flors, magistrat instructor del cas que trobà indicis racionals de delictes—, creix l'optimisme de Camps. És un fenomen paradigmàtic, únic, que li permet de veure el futur de color de rosa quan realment és pintat d'un negre que espanta. És la seua negativa a morir-se políticament a ulls de tothom i de manera tan poc honorable, allò que confon el cervell de Camps i que l'insta a continuar batallant contra el sentit comú. El president valencià és a dues passes de la banqueta dels acusats i no considera aquesta possibilitat. De fet, quan hom li va demanar si abandonaria el càrrec en cas de ser jutjat, Camps va clamar per la “presumpció d'innocència” i va recordar que el patrimoni de la seua família no ha augmentat des que fa política, ans al contrari: viu a la mateixa casa i conserva el cotxe que tenia quinze anys enrere. Ja no nega l'existència de regals de la trama *Gürtel* a ell i a la seua família; ara simplement apunta que “ningú no pot creure's que el president d'una comunitat es vendrà per tres vestits” i garanteix

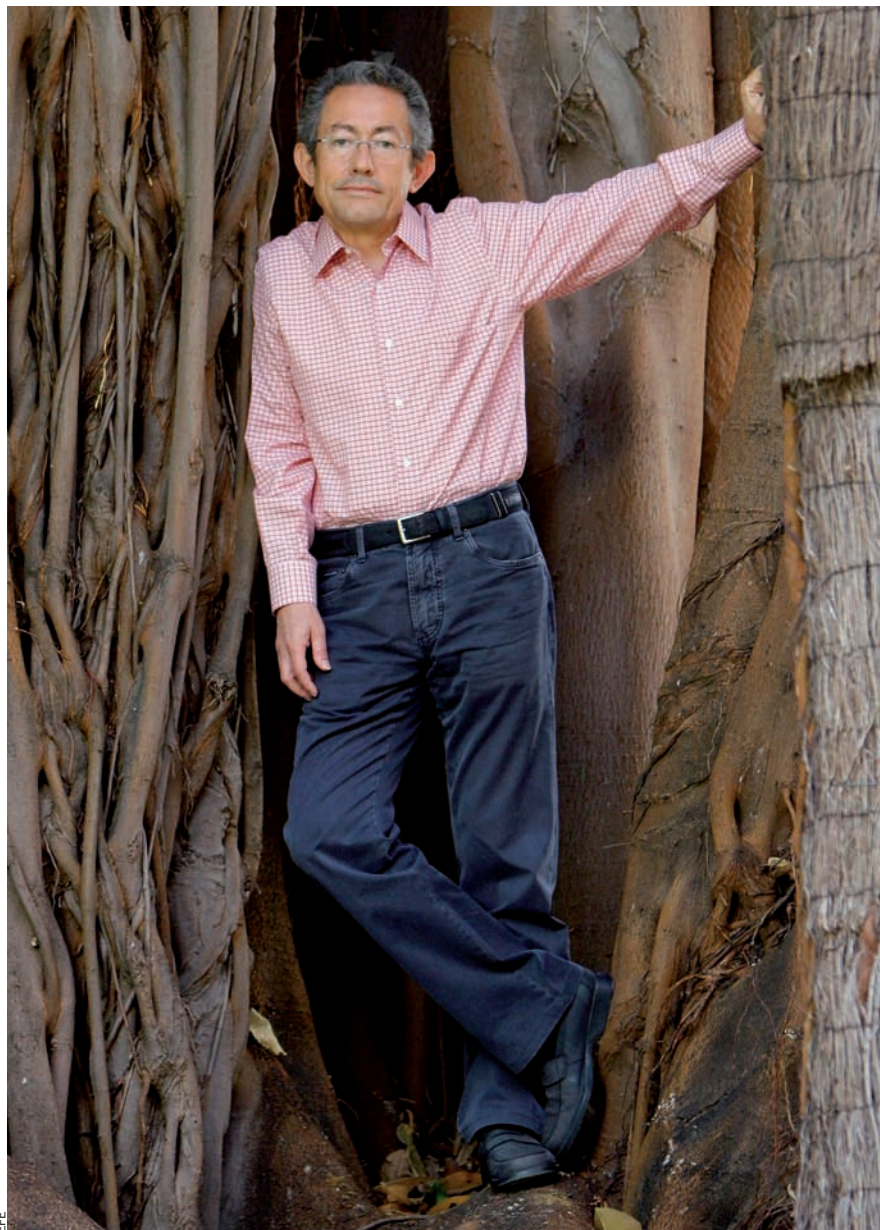
que tot quedarà en no-res, perquè aportarà nous testimonis i s'acceptaran proves que, a parer seu, l'exculpen.

Tot plegat, dependrà de la voluntat del jutge Flors, que prompte citarà les dues parts. La interlocutòria dictada per aquest magistrat el juliol passat era tan pulcra i detallada que costa de creure que canvie de parer. En cas de dubte, cal anar a judici, i Flors hi veu un possible delictes de suborn passiu impropis, una figura legal que dos jutges dels tres de la sala penal del TSJ valencià van buidar de contingut. Juan Luis de la Rúa –més que amic de Camps, segons que aquest ha reconegut– i José Ceres van arxivar la causa dels vestits el 3 d'agost, en ple estiu, mentre Juan Montero –també conservador– emetia un vot particular en què explicava que hi havia motius per a jutjar el president i els altres tres encausats: Ricardo Costa, l'ex-vice-president Víctor Campos i Rafael Betoret, ex-cap de gabinet de la Conselleria de Turisme. De la Rúa i Ceres van argumentar que Camps no va mitjançar per afavorir la trama. En canvi, els cinc magistrats de la sala penal del Tribunal Suprem –dos de conservadors, dos de moderats i un de progressista– entenen que, fora com fora, Camps va ser gratificat a bastament per ser qui és, i que cal jutjar-lo..

Mariano Rajoy, *laissez faire, laissez passer*, no vol tallar el cap a qui salvà el seu ara fa dos anys, al congrés estatal de València. Camps espren al màxim, així, la seua vida política. Mentrestant, el seu nucli dur –el vice-president Juan Cotino, el portaveu parlamentari i conseller Rafael Blasco, i l'alcaldesa Barberà– van sentir crits de “delinqüents” a l'eixida de la seu. Cotino va encarar-se amb els desafectes, Blasco va estripar-los una pancarta i Barberà fins i tot va amenaçar de denunciar una jove crítica. L'actitud passiva del president fa perdre els nervis als seus companys.

Camps, més caut, va abandonar el carrer de Quart per la porta del darrere. A través del vidres tintats del vehicle oficial encara va poder observar una coincidència macabra, però: al carrer de la seu del PP, amb prou feines a 50 metres de la porta principal, hi havia aparcada la “unitat de cobrament número 39” del Cobrador del Frac. El ninotet que el representa, a més de frac, duu bigoti.

Víctor Maceda

“Camps no té gaire capacitat de raciocini”

Ángel Luna és el portaveu del PSPV-PSOE a les Corts valencianes. Assot de Camps durant tota la legislatura, troba “inconcebible que Gènova el defense d'aquesta manera, si no hi ha res que afecte les finances del PP”.